

ER GAAT NIETS
BOVEN...

Citaat

'De zee geeft, de zee neemt.'

Ingenieur Lely

Er gaat niets boven..

I. Zengrim.

Schrijver:I. Zengrim
Coverontwerp:IVOJO studio
ISBN:
© moi

PROLOOG

Het bijna rimpelloze wateroppervlak liet een nauwelijks waarneembaar spoor zien van de zwartgeverfde speedboot.

Met een kalm gangetje ging het richting de verlaten kade van de Juliana haven.

De twee ook al zwarte figuurtjes in de boot spraken geen woord. Zij wisten exact wat te doen de komende uren. Communicatie was ten strengste verboden. Met gebaren werd aangegeven wat de bedoeling was.

Dat ging toch nog even fout toen het vaartuigje tamelijk onzacht in botsing kwam met de kade.

De gestalte die voor in de boot klaar stond met een touw verloor het evenwicht en knalde met het hoofd tegen de begroeide muur.

"Vedammt noch mal" klonk het gedempt maar hartgrondig.

'Ssssssh." kwam het van de achtersteven.

Beide zwarte tengere figuurtjes klommen nu uit de vastgelegde boot, met een rugzak.

Eenmaal aan land ging het snel naar de dichtstbijzijnde windmolenmast.

Eenmaal verscholen achter die mast waren ze volkomen onzichtbaar. En zeker voor de ogen van de al wat oudere nachtwaker die een honderd meter verderop zijn rondje liep.

De zwarte insluipers keken elkaar even aan, waarbij de kleinste van de twee met een vragende blik het gebaar maakte met haar hand tegen haar hals. Alsof ze een nek door sneed.

"Nein." klonk het kortaf.

Ze stonden nu weer recht en renden over het grasveld naar de volgende mast, zonder opgemerkt te worden.....

Hoofdstuk 1

De dag begon al vroeg op 'het hof van Hekking' de enige kapitale boerderij op dit grondgebied. Hoewel al in ruste waren de drie broers toch altijd bezig op hun bezit.

Al moet gezegd worden dat de oudste, Hans, weinig meer kon opbrengen dan genieten van het mooie weer. Zijn beschadigde longen lieten ook niet veel meer toe.

En voor hem hoefde dat ook niet zo nodig. Zij hadden buitengewoon goed geboerd toen zij eenmaal de boel overnamen van wijlen Leendert Hekking. Waar broer Ger zich al snel ontpopte als de woordvoerder tijdens onderhandelingen met kopers en leveranciers, hij was nu eenmaal goed van de tongriem gesneden, deden Hans en Marcel het zwaardere werk.

En hoewel Marcel in zijn vrije tijd het zowaar tot dokter had geschopt, stak ook hij enthousiast de armen uit de mouwen.

Als ze maar niet aan zijn hobby kwamen, bioloogje spelen.

Want dat deed hij graag, naast zijn andere liefhebberij, het vissen.

Nu waren de broeders zo ver dat het werken meer op de achtergrond verdween en zij zich konden laven aan hun diverse hobby's.

Die morgen dan was Marcel de eerste die al wakker was en ijverig rond scharrelde in de schuur.

Hij verzamelde zijn visspullen en stapte toen de keuken van de boerderij binnen.

“Gisteren niks, vandaag weer proberen?” vroeg Ger hem, slurpend aan een kop koffie.

“Yep, we houden de moed er in. Ga mee anders, gezellig.” nodigde Marcel zijn broer uit.

“Geen tijd, ik krijg die gasten van de NUON centrale straks over de vloer. Even een praatje maken met die lui.”

Marcel keek even beteuterd en vroeg of hij daar niet bij moest zijn dan.

“Nee joh, ga maar lekker. Ik regel het wel, en Hans kan ik er ook wel voor wakker maken als het moet.”

Je zag de opluchting op het gezicht van zijn jongere broer die niet aandrong en meteen de deur uit stapte.

“Oké, bedankt. Zie je vanmiddag.” kwam het nog net vrolijk.

Toen draaide hij zich om en riep; Ik zit weer aan de Kwelderweg, bij de brug denk ik.”

Ger zwaaide gedag, al mompelend “Wat je ver haalt is lekker”

Al met al viel dat nogal mee, zo'n half uur rijden. Terwijl de achtertuin zowat grensde aan de groote tjariet, een flinke beek, koos Marcel Hekking toch vaak voor de wat afgelegen visstekken.

Hij stapte in zijn groene busje dat volledig uitgerust was om te gaan kamperen. En om zijn visspullen te vervoeren natuurlijk.

Een vrolijk deuntje neuriënd startte hij de bus en reed het erf af, richting de grote weg.

Het beloofde weer een prachtige dag te worden. De zon verwarmde het landschap en scheen uitbundig. Als dat geen goede vangst ging opleveren dan wist hij het ook niet meer. Rechts zag je in de verte de RWE Essent elektriciteit centrale liggen.

En daar ver achter waren nog net de contouren te zien van nog een centrale. Maar die was van NUON.

Verder was er weinig te zien op dit vlakke stuk land.

Na een kwartiertje kwamen er wat gebouwen in het zicht. Het aldaar gevestigde loodswezen, en daarna de fraaie fabriek van Pouwels en Jansen secundaire bouwstoffen b.v.

Die stonden bekend om hun vaak innovatieve vindingen betreffende specialistische grondstoffen voor de bouw van elk soort project. Van boortoren tot schuilkelder, werd er wel eens gezegd.

Nog een paar minuten naar de rijke visgronden nabij de brug.

Zijn humeur steeg nog wat verder. Hij had er zin in, zeker weten.

Terwijl hij over de Kwelderweg reed zag hij links al het water liggen.

Er stond maar weinig wind en het oppervlak lag er spiegelglad bij.

Nog een paar honderd meter naar de brug, het stekkie voor vandaag.

Even later tuurde hij nog eens naar het water. Daar dreef iets, of beter gezegd, er dreef heel wat.

Bij de brug aangekomen gooide hij het portier open en stapte uit.

Over een flinke oppervlakte dreven er dode vissen.

Ontzet bekeek Marcel het doodse tafereel.

“Wat is er godverdomme hier aan de hand” kwam het verbijsterd.

Massale vissterfte in zo'n gezond water, dat was niet normaal.

Gisteren nog had hij een testflesje gevuld met ditzelfde water en dat bleek prima in orde.

Wat was hier in een nacht tijd gebeurt?

Hij stapte weer in zijn auto. Stik, telefoon vergeten. Toch moest hij alarm slaan ergens en besloot naar het wat verderop gelegen restaurant de “Pirate shack” te rijden om daar de telefoon te gebruiken.

Bij het binnen stappen van het restaurant werd hij begroet door Nina Nieuwmans, de knappe eigenaresse van het etablissement. Op dit uur was het nog erg rustig. Even verderop zat een donkerharige jongedame achter een kopje koffie en een gebakje een kaart te bestuderen. Een wandelaarster, constateerde Marcel toen zijn blik op haar rugzak viel. “En nog een verdomd mooie ook.” dacht hij er bij. Hij ging zitten en Nina bracht hem een kopje koffie. Ze kenden elkaar al heel wat jaren.

Hij legde haar uit wat hij had gezien bij de brug en vroeg om de telefoon. “Ik zal de politie eerst maar waarschuwen, denk ik.”

Nina Nieuwmans keek hem aan en trok haar wenkbrauwen wat op. “Dat hoeft niet meneer Hekking, die kunnen elk moment verschijnen. Er drijven niet alleen dode vissen in die sloot, er schijnt ook nog ergens tussen de windmolens een lijk te liggen.”

Verschrikt keek Marcel haar aan. “Wat zeg je me nou?”

“Echt waar, gevonden door zo'n nordic walker, je weet wel. Die was hier een uur geleden en is opgehaald door de politie. Ze zouden een rechercheur sturen.”

“Goedemorgen”, klonk het welluidend uit de deuropening.

Twee paar ogen keken om. Zij ontwaarden een galante jongedame. Rood haar, groene ogen. Een spijkerbroek en een leren jack.

Ze stapte tussen de tafeltjes door, richting Marcel Hekking en Nina, die verrast op keek.

“Heee, Romy, leuk je weer eens te zien.” riep ze nu uit.

“Hoi Nina, heb je voor mij ook een bakkie. En wie is deze mooie meneer?” waarbij ze op Marcel wees.

Deze stond meteen op en stelde zich voor, met belangstelling de vrouw aankijkend.

“Mijn naam is Marcel Hekking, met dubbel k. Eigenaar van het hof van Hekking. Gedeelde eigenaar eigenlijk. “

“Romy de Kadt, met dt, rechercheur, aangenaam. U bezit die kolossale boerderij daar in de polder?”

“Klopt.”

Beiden gingen weer zitten. Nina schoof ook weer aan. Rechercheur de Kadt legde uit dat het stoffelijk overschot van een nachtwaker die morgen was aangetroffen op het windmolenpark bij de Eenshaven. Overduidelijk een misdrijf, er stak een soort pijl dwars door 's mans nek.

Het lijk was al plaatselijk onderzocht en weg gehaald.

“En u, meneer Hekking. Wat voerde u hierheen?”

Marcel keek haar verontschuldigend aan en haalde zijn schouders op. “Ik wilde ook een aantal lijken doorgeven aan de politie, maar dat zijn vissen.”

Romy de Kadt keek hem eens aan en vroeg “Maar die vertoonden toch geen schotwonden mag ik aannemen?”

Marcel schoot ondanks de ernst van de situatie even in de lach.

“Nee, dat niet en het zal wel niks met elkaar te maken hebben.”

“Misschien niet, misschien wel. Ik zal er toch een mannetje naar sturen om wat monsters te nemen. Bij de brug, zei u?”

Na die woorden stond ze op, knuffelde even met haar vriendin Nina en nam afscheid.

“Goh, zo gebeurt er weinig meer als een paar aardshokjes en zo zitten we midden tussen de dooien. Wat een toestand.” kwam Nina Nieuwmans nu beduusd.”

“Zeg dat meid, zeg dat wel. Ik ga maar weer naar huis, Tussen die dode vissen gaan hengelen lijkt me ook niks. Bedankt voor de koffie.”

“Groeten aan Ger en Hans.”

Weglopend zwaaide Marcel even. “Zal ik doen Nina, doe.”

Hoofdstuk 2

“Joke, hoe laat heb ik die afspraak met de heren Hekking?”

“Twee uur, meneer Ferdinandt.” klonk het wat blikkerig door de intercom.

De stevig gebouwde ingenieur, kort grijs haar en lichtblauwe ogen, draaide de wielen van zijn rolstoel richting de deur naar de receptie. Hij kon het goed vinden met Joke Herman, de aantrekkelijke receptioniste, die dus tijdelijk ook zijn chauffeur speelde. En zij op haar beurt kon ook goed overweg met the boss, zoals zijn bijnaam luidde.

“Heb je al de paperassen bij elkaar?”

“Jazeker Boss” kwam ze met een kwinkslag. “Gaat die griezels van Essent nog mee?”

Bij die vraag schoot Jos Ferdinandt in de lach. Officieel was er een goede verstandhouding tussen de mensen van Essent en NUON, maar het bleven wel concurrenten.

“Nee Joke, deze missie doen we lekker zelf saampjes.” glimlachte de boss. “Maar eerst een lekker bakkie.”

Joke stond op en beende naar het keukentje. “Ga jij je hok maar in baas, ik kom het wel brengen.”

dhr. Ferdinandt maakte bij die woorden meteen rechtsomkeer en reed zijn kantoor weer in.

Hoewel vrolijk te moede was het te bespreken onderwerp vanmiddag best serieus te noemen. Hoewel de boorput op het land van de heren Hekking buiten werking was gesteld, simpelweg omdat de gasbel nu leeg was, wilde NUON het toch in handen hebben.

Men wilde er zeker van zijn dat die put ook echt in ruste bleef.

De familie had weliswaar aardig wat revenuen gehad voor de oorspronkelijke boorcessie maar je wist nooit of ze niet overstag zouden gaan als de KNAM ze een riant aanbod zou doen om daar naar schaliegas te gaan boren.

Een activiteit die nu nog verboden was maar je weet maar nooit.

Per slot hadden ze in het verleden ook gedaan of hun neus bloedde, toen door de hele provincie lichte tot zware aardbevingen werden gevoeld.

Men was er zeker van dat het niet kwam door het boren naar gas, ja ja.

Nu eindelijk begon men schoorvoetend toe te geven dat ze heel misschien wel een klein beetje teveel gas naar boven haalden misschien.

Een goed ding dat sinds kort de KNAM niet meer betrokken was bij het vaststellen van de schade door al dat boren.

Mevrouw van Werkhoven, de minister van economische zaken, had daar eindelijk een stokje voor gestoken.

'Een slager die zijn eigen vlees keurt.' noemde onze rondborstige minister het, en gelijk had ze.

Maar je wist maar nooit wat de overheid zou gaan besluiten als de staatskas weer eens te leeg raakte en deze minister plaats zou moeten maken voor een ander.

Ze was al diverse keren in botsing gekomen met Hanny Du Fijn, de strenge staatssecretaris van veiligheid en justitie.

Deze twee dames hadden al menig keer de degens gekruist.

Hoewel streng en rechtvaardig, en een groot dierenliefhebster, was mevrouw Du Fijn niet overtuigd van het gevaar dat er eventueel dreigde door de boorescapades van de KNAM.

De ene keer won de minister en de andere keer de staatssecretaris, zo gaan die dingen nu eenmaal.

Maar goed, je kon dat gedonder maar beter voor wezen. De NUON had nu al enige uitgebluste boorputten in handen maar deze lag nu eenmaal op een kwetsbare breuklijn.

Je moest er toch niet aan denken dat juist die put problemen zou gaan veroorzaken. Die breuk liep helemaal door de polder, recht onder de centrale door.

Dat zompige zand hield alles keurig op zijn plek, maar als er een of andere gek die put ging fracken waren ze nog niet jarig.

Het mocht niet nee, dat klopte. Maar bij elke wisseling van de wacht kwamen er weer heel andere sentimenten om de hoek kijken.

De politiek was op te delen in twee kampen. De ene helft nam zijn verantwoording, de andere zeker niet.

Gewoon maar die lui op de boerderij overdonderen en dat stuk land veroveren, er zat niks anders op.

De boss werd gestoord in zijn overpeinzingen toen Joke zijn kantoor in kwam. "Het is tijd, meneer Ferdinandt. Bent u zover?"

“Eh ja, jazeker. Laten we gaan.” Onder die woorden grabelde hij zijn rapport bij elkaar, terwijl Joke achter hem kwam staan om de rolstoel naar buiten te duwen.

“Mooi weer om wat land te kopen Joke” zei hij opgewekt.

Het was windstil. Toch bewoog het gras aan de rand van de betonnen plaat. Vanuit de diepte was een nauwelijks waarneembaar gerommel te horen.

Vanonder het beton kalfde wat aarde weg. Borrelend kwam een gele modderstroom tussen de grassprietten vandaan.

Er ging een rilling door de slordig aangebrachte flens tussen twee pijpen.

Niet zichtbaar onder het oppervlakte trilde een van de bouten en draaide zich als het ware zelf los.

Plotseling verscheen er een kuiltje en zakte een stevige pol gras de diepte in, een zinkgat.....

Hoofdstuk 3

“Hans, daar komen ze, wakker worden.” Ger Hekking porde zijn slapende broer wakker.

Die had daar nog grote moeite mee en sloeg onwillig zijn ogen open.

“Kan je het niet zonder mij af. Jij bent toch onze woordvoerder. Je lult die lui gewoon onder de tafel.” bromde Hans.

“Ja hoor eens oudste, ik hoef toch niet alles op te knappen. Kom nou, jouw stem legt ook gewicht in de schaal.” reageerde Ger.

Ondertussen liep hij naar de voordeur om de heer Ferdinandt en gevolg te verwelkomen.

Inwendig had hij grote pret toen de delegatie stumperde om de rolstoel van de geachte ingenieur over de hoge drempel van de voordeur te krijgen.

Joke Herman liep wat rood aan door deze inspanning. De rolstoel zelf was al een fors gevaarte en Jos 'the boss' Ferdinandt was een zwaargewicht, Geen lekkere combinatie om lichtvoetig mee om te gaan.

Maar uiteindelijk zat iedereen, na de uitnodiging om een stoel te pakken, rond de enorme eikenhouten ronde tafel.

Uit de keuken klonk de stem van Hans Hekking. “Ik zet even koffie, beginnen jullie maar vast.”

Joke pakte een dik dossier uit de tas en legde dat voor ingenieur Ferdinandt op tafel.

“Ik kom maar meteen to the point meneer Hekking, als u het goed vindt.” sprak hij gewichtig.

Ger knikte en bleef zwijgend kijken naar het geschuif van diverse paperassen.

“We komen nog eens praten over het stuk land.” “Waar we het al eerder over gehad hebben.” onderbrak Ger het betoog.

“Eh...juist meneer Hekking. Wij willen dat toch graag ter bescherming van u allen overnemen.” kwam het wat plechtig.

De ingenieur kreeg het warm en bette zijn voorhoofd met de zakdoek die Joke hem, met vooruitziende blik, aan reikte.

Ger Hekking leunde wat achterover, zijn blik boorde zich in die van de zwetende ingenieur.

De stilte werd nu bijna ongemakkelijk.

Toen barstte hij los, terwijl Hans nu met de koffie binnen kwam en die met een bons op tafel zette, nog steeds bozig om zijn gestoorde middagdutje.

“Wij willen wel eens weten waarom NUON zo graag die oude boorput in bezit wil krijgen. Denken jullie daar opeens goud te delven?”

De hand van ingenieur Ferdinandt beefde enigszins bij die streng uitgesproken vraag. Snel zette hij zijn koffiekopje weer neer, waarbij hij iets morste.

“Haha, nee hoor. Was dat maar waar. Maar die put is, zeg maar uitgeput hahaha.” Hier wachtte hij even maar niemand lachte met hem mee.

‘Eh, nou ik, wij willen gewoon dat die put dicht gegooid wordt voor altijd. Kwam het nu wat aarzelend.

De donkere stem van Hans kwam er nu tussen.

“NUON is bang voor Essent, is dat het meneer de ingenieur?”

Ger deed meteen ook een duit in het zakje. “Juist, daar moet men bij NUON niet aan denken, is het niet?”

Wat ongemakkelijk schoof de heer Ferdinandt in zijn rolstoel wat heen en weer.

“Heren dat is niet waar, althans ten dele niet. Bang zijn we alleen voor de gevolgen als Essent zijn zin krijgt hier in de polder. Het is en blijft een Duits bedrijf hoor.”

Met toegeknepen ogen keek Ger de man nu verbeterd aan.

“Je speelt nog steeds geen open kaart vriend, en zolang dat niet gebeurt kun je fluiten naar die put. Nog een kopje koffie?”

“Schaliegas” klonk het ineens luid bij de deur.

Marcel Hekking, de benjamin stapte nu naar binnen en kwam meteen naar de tafel toe gelopen.

“Is het niet, meneer de ingenieur? Daar wil NUON toch achter aan?” sprak hij nu minzaam tegen de man in de rolstoel.

“Dat is verboden meneer Hekking en dat willen wij helemaal niet” verdedigde hij zich.

De arme man kreeg het steeds warmer door het eensgezinde front dat de gebroeders Hekking tegenover hem vormden.

Ger keek de jongste verbaasd aan. “Wilden ze weer niet bijten?” vroeg hij.

“De meesten kunnen niet meer bijten. Massale sterfte in die hele sloot. Ik had een ontmoeting met mevrouw de Kadt, een rechercheur. In het windmolenpark hebben ze een lijk gevonden.”

Verschrikt bij die mededeling keken alle aanwezigen hem aan.

“Och heden, een ongeluk?” vroeg Joke Herman.

“Nee, pijn door zijn strot, doodgeschoten dus. Een echte poldermoord. Mijn visdag is dus echt voorbij. “

Iedereen begon nu door elkaar te praten. Verward en ontzet klonken de stemmen. Men besloot unaniem dat er op dit moment geen zaken zouden worden gedaan.

Ingenieur Ferdinandt en zijn secretaresse maakten zich op om onverrichter zake op huis aan te gaan.

Voor dat men het pand verliet draaide hij zich nog een keer om.

“Dode vissen of niet, ik zou er nog maar eens goed over na denken heren. Ik hoor graag zo spoedig mogelijk van u.”

De ernst van de situatie werd wat teniet gedaan omdat Joke de drempel vergat en er tegen aan knalde, waardoor de heer Ferdinandt bijna werd gelanceerd.

Lachend keken de drie broers het tafereeltje even aan.

Marcel schoof ook aan tafel.

“Maar even serieus, wat zei jij nou Maupie, toen je binnen kwam?” vroeg Ger

“Ik zei schaliegas. Daar zitten ze achteraan denk ik. Elke boorput bevat nog heel veel gas dat niet op de conventionele manier naar boven kan worden gebracht. Het zit opgesloten in gesteente.

Wat ze willen is zo'n oude put vullen. Dan spuiten ze onder hoge druk water met zand, en nog wat korrels en chemicaliën in de put.

Daardoor ontstaan er scheuren in het gesteente waardoor het gas vrij komt. Zoiets.”

“Krijg nou de pest, ze verzinnen ook wat tegenwoordig.” kwam het nu van de oudste broer Hans.

“Dat is toch verboden?” vroeg Ger nu. Marcel knikte van ja.

“Maar je weet nooit of dat zo blijft. Volgens de KNAM kan het geen kwaad en kunnen ze zo nog miljoenen kuub gas delven.”

legde Marcel nu verder uit.